



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. P. N., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem Nekázanka 888/20, Praha,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 1. 4. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j.
OAM-1620/ZA-ZA11-HA13-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-1620/ZA-ZA11-HA13-2024, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 2. 12. 2024 tak, že je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce zejména poukázal na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s.ř.s.“), v čemž spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Po věcné stránce žalobce namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů žalovaného, které nerespektují požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k důvodům mezinárodní ochrany žalobce opětovně poukázal na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále mělo dle žalobce dojít k porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 a § 52 správního řádu a § 10a a § 11a zákona o azylu. Napadené rozhodnutí považoval žalobce také v rozporu s mezinárodními závazky ČR (Úmluva o právním postavení uprchlíků), s odůvodněním, že porušuje jeho ústavně zaručené právo na život (čl. 6 Listiny, čl. 2 Úmluvy). Dále žalobce namítal nedostatečné posouzení skutečnosti, že v rámci nového řízení uvedl, že se obává návratu z důvodu obav z pronásledování pro svoji drogovou trestní minulost v ČR, a hlavně zde má svého syna a družku, kteří jeho přítomnost potřebují. Žalobce rovněž namítal, že žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu. Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 23. 4. 2025 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť námitky neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný dále dodal, že z konstantní judikatury plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Žalobce v řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 8. 2024 označil za důvod podání své žádosti legalizaci pobytu v ČR, kde chtěl zůstat se svým synem. V případě návratu do Vietnamu se obával blíže nespecifikovaných potíží souvisejících s jeho drogovou kriminální minulostí v ČR a potíží se svou integrací. Žalovaný ve svém rozhodnutí vydaném v rámci správního řízení o první žádosti žalobce konstatoval na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. V aktuální žádosti žalobce opětovně hovořil o tom, že chce v ČR zůstat se svým synem a o obavách souvisejících s jeho drogovou kriminální minulostí v ČR. Dále uvedl, že ve Vietnamu, kde nebyl téměř dvacet let, se toho mnoho změnilo. K uvedené skutečnosti žalovaný konstatoval, že i ve své předchozí žádosti se žalobce v případě návratu do Vietnamu obával potíží se svou integrací. Ohledně skutečnosti, že chce v ČR zůstat se svou družkou, na jejímž základě požaduje opětovné meritorní posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný konstatoval, že

uvedená skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále konstatoval, že žalobcem uvedená skutečnost se netýká změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný na základě citovaných informací o zemi původu uzavřel, že ve Vietnamu nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci při nařízeném jednání s ohledem na stanovisko žalobce, přičemž účastníci se k jednání nedostavili, a soud proto věc projednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o druhou žádost.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 16. 8. 2024. Za důvod podání žádosti označil žalobce to, že chce zůstat v ČR se svým synem. V případě návratu do Vietnamu se obával potíží souvisejících s jeho drogovou kriminalitou v ČR a potíží se svou integrací. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-1070/ZA-ZA11-HA13-2024 (PM 4. 11. 2024), jímž nebyl žalobci udělen azyl dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu. V aktuálně podané žádosti ze dne 25. 2. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že chce zůstat v ČR se svým synem a družkou. Ve Vietnamu nebyl téměř dvacet let za tu dobu se toho mnoho změnilo. V ČR byl trestán za pěstování a distribuci drog, kdyby se vrátil, mohl by mít problémy ze strany státních orgánů z důvodu jeho odsouzení. Dále žalobce potvrdil, že uvedené skutečnosti uváděl ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
10. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní*

ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

11. Soud v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předchozích žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
12. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č.j. 7 Azs 28/2011-74 „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
13. V první žádosti ze dne 16. 8. 2024, již žalobce podal na území ČR, označil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany to, že chce zůstat v ČR se svým synem. V případě návratu do Vietnamu se obával potíží souvisejících s jeho drogovou kriminalitou v ČR a potíží se svou integrací.
14. V aktuálně podané žádosti ze dne 25. 2. 2025 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že chce zůstat v ČR se svým synem a družkou. Ve Vietnamu nebyl téměř dvacet let a mnoho se toho změnilo. V ČR byl trestán za pěstování a distribuci drog, kdyby se vrátil, mohl by mít problémy ze strany státních orgánů z důvodu jeho odsouzení.
15. Po posouzení celé věci nezbyvá soudu než konstatovat, že žalobce neuvedl a ani se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žalobci byla skutečnost jím tvrzené hrozící újmy v případě návratu do země původu pro jeho drogovou trestnou činnost na území ČR známa již v řízení o první žádosti, kdy se touto správní orgán zabýval v rámci svého rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 11. 10. 2024, č. j. OAM-1070/ZA-ZA11-HA13-2024) a neshledal ji důvodnou. Rovněž žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že uvedené skutečnosti uvedl již ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pakliže žalobce dále tvrdil, že by mu hrozilo v případě návratu nebezpečí ze strany státních orgánů Vietnamu, konstatuje soud, že tato obava je ryze hypotetická a žalobce svá tvrzení nikterak nepodložil. Rovněž ze sdělení žalobce vyplývá, že prozatím k žádné hrozbě nedošlo. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný zcela v souladu s očekáváním neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.

16. Současně si žalovaný pro aktuální řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu a to z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblastí občanských svobod a lidských práv ze dne 4. června 2024 a informace MZV ČR, č. j. 118728-6-2024- MZV/LPTP ze dne 16. Srpna 2024, k č. j. MV-3049-27/OAM-2024, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem, tresty za výrobu a distribuci drog, z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce nic v tomto směru netvrdil. V tomto konkrétním případě soud zohlednil, že žalobce nikterak nerozporoval bezpečnostní situaci v zemi původu či neuváděl jakoukoliv podstatnou změnu situace v zemi původu ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Dále se žalobce vzdal práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a práva vyjádřit se k nim.
17. Co se týče žalobcovy argumentace stran nesprávného posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona azylu, neshledal soud ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, když neposuzoval žalobcův případ z hlediska § 14 zákona o azylu, jelikož v daném typu řízení není k takovému postupu povinen. Namísto ustanovení § 14 zákona o azylu zákon připouští jinou variantu postupu žalovaného, a to dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 110/2019-74: *„Při rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a správního uvážení („ministerstvo může“).“* Nicméně ani ve vztahu k tomuto ustanovení neshledal soud napadené rozhodnutí nezákonným. V již citovaném rozhodnutí NSS rovněž vyjádřil názor, že: *„Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“* V tomto směru soud dále odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 4. 5. 2020, č. j. 10 Azs 410/2019–62, kde je uvedeno: *„Tvrzení o údajné stěžovatelově obtížné dluhové situaci není – v žádné myslitelné rovině – nové (podrobněji viz s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí žalovaného). Není jej třeba opětovně věcně posoudit. Nebylo proto ani povinností žalovaného řešit, zda u stěžovatele existují důvody hodné zvláštního zřetele (§ 11a odst. 4 zákona o azylu). Jak se již stěžovateli dvakrát pokusil vysvětlit žalovaný, azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“*
18. K výčtu ustanovení, která byla podle žalobce porušena, soud uvádí, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–

58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

19. Co se týče žalobcem tvrzených „novot“ v podobě rodinných vazeb na území ČR a obavy z integrace v zemi původu, konstatuje zdejší soud, že tyto důvody uváděl žalobce již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, tudíž se nejedná o nové skutečnosti či okolnosti, které žalobce nemohl uvést dříve. Rovněž se nejedná o azylově relevantní důvody ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
20. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně neuváděl nové skutečnosti, které mu nebyly známy již v řízení o jeho první žádosti a které v rámci řízení o ní nebyly již posouzeny jako nedůvodné. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými a dostatečně odůvodněnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. 9. 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně